

høje Udførselspræmie, Tykland har indrommet sine Sukkerroedyrkere. Selv paa Grundlag af de ny Kontrakter, som Sukkerroedyrkerne have afluttet med Fabrikkerne — Kontrakter, som jeg for øvrigt ikke kender personligt — hvorefter der med den nuværende lave Sukkerpris betales Roedyrkerne ca. 65 Ore pr. Centner Roer leveret i Fabrikken eller paa Modtagelsesstationen. Hvis det forholder sig rigtigt, er det et ret godt Duerstud, Roedyrkerne faa ud af deres Jord som direkte Indtægt, bortset fra den meget betydelige indirekte Fordel ved Dyrkningen. Det koster dem 45 Ore at dyrke og særdig-gøre et Centner Roer og føre det til Fabrikkerne, forudsat at Transporten ikke er over $\frac{1}{2}$ Mil pr. Alkse. Roedyrkeren faar 65 Ore i Fabrikken, derved har han altsaa en Indtægt af 20 Ore; saa faar han leveret Affaldet tilbage fra Fabrikken uden Bederlag; det ansættes af Roedyrkerne til en Værdi ved Fabrikfens Port af 13 Ore pr. Centner leveret Roer, d. v. s., at man nu har en Nettofortjeneste paa Sukkerroer af 33 Ore pr. Centner. Sætte vi nu Sukkerroehøsten til et lavt Tal, kun 300 Centner pr. Tønde Land — jeg skal her indskyde, at blandt de Roedyrkningsregnskaber, som i det Udvalg, jeg før omtalte var til Behandling i Fjor, havde vi et Regnskab, som viste, at en Virksomhed, vistnok ogsaa den bedste, som findes, nemlig Erhardt Frederiksens, endog har bragt det til en Gennemsnitshøst af 470 Centner pr. Td. Land, og ellers varierer Høsten mellem 370 og 387 Centner pr. Td. Land — sætte vi altsaa Gennemsnitshøsten til 300 Centner, vil vistnok enhver, der kender til Sukkerroedyrkingen, erkende, at det er meget lavt sat, og saa viser det sig uden videre Regning, at det Nettoudbytte, Roedyrkerne med de nuværende lave Sukkerpriser og de nuværende lave Roerpriser af 65 Ø. pr. Centner Roer have, dog er 99 Kr. pr. Td. Land, efter at alle mulige Udgifter, af hvad Art nævnes kan, ere fradragne undtagen netop Jordrenten, det vil sige, at Sukkerroedyrkeren har samme Indtægt af Roedyrkingen, som han vilde have, hvis han kunde bortforpagte Jorden, der dyrkes med Roer, til en Forpagtningsafgift af 99 Kr. pr. Td. Land, og det tør vel nok siges, at det hører til de uopnaelste Ting i vor Tid. Jeg skal gaa et Skridt videre, idet jeg personlig har den Anskuelse, at Sukkerroedyrkingen endnu er saa fordelagtig, at der ingen Fare er for, at den skal ophøre, at vi endog kunne gaa endnu meget betydeligt længere ned med Prisen, inden den behøver at mindskes eller høre op. Sukkerroerne kunne jo desværre ikke dyrkes med Fordel overalt i Danmark, men kun i den

Del, der ligger Syd for Grænselinien, Njøbenhavn—Slagelse—Odense—Fredericia, kan Sukkerroen med Fordel dyrkes. Nord derfor er Resultatet derimod tvivlsomt, dels fordi Sommervarmen er mindre, dels fordi Sommeren er nogle Dage for kort; dette har været meget omhyggelig undersøgt, da det er en af de vigtigste Betingelser for et godt Resultat af Sukkerroedyrkingen, dels at Sommeren er saa lang som mulig, og dels at Sommervarmen er saa intensiv som mulig, fordi dette har Indflydelse paa Sukkerholdigheden, og fordi Koernes Pris atter beror herpaa, idet 1 pSt. mindre Sukkerindhold betyder 10 pSt. mindre Pris paa Roerne. Jeg mener altsaa, at efter de nuværende Landsbrugskonjunkturer vil Roedyrkingen med Fordel kunne drives, selv om Prisen gaar ned til, ikke blot som nu 65 Ø. pr. Centner, men endog selv om Prisen gaar ned til 50 Ø. pr. Centner, og jeg skal straks vise, hvorledes jeg kommer til det Resultat. Jeg gaar ud fra som givet, hvad vi vare enige om i det nævnte Udvalg i Fjor, at Produktionsprisen er 45 Ø. pr. Centner; naar man saa sælger Roerne for 50 Ø., har man en Indtægt af 5 Ø. pr. Centner og dertil lagt 13 Ø., som er Værdien af Affaldet, som faas gratis tilbage, bliver det en Indtægt af 18 Ø. pr. Centner; efter den samme Beregning som før, 300 Centner pr. Td. Land, giver det en ren Nettoindtægt af 54 Kr. pr. Td. Land, og det er ikke mindre end, hvad man i Nettoindtægt kan faa ud af en almindelig Kornafgrøde efter de nuværende Kornpriser. Jeg tror derfor at turde sige, at der ikke er nogen Nødstilstand paa det Omraade, som Lovforslaget omhandler; men jeg er derfor ikke desmindre af den Anskuelse, at man ikke paa nogen Maade bør eller kan behjælpes Regeringen, at den stiller sig imødelkommende over for de Klager, der ere komne frem fra de paagældende Egne, og jeg skal i øvrigt ogsaa være den sidste til at behjælpes mine ærede Kolleger, som repræsentere roedyrkende Egne, at de have talt saa varmt for Sagen, det er ganske i sin Orden, det ligger i Sagens Natur, dertil ere de kaldede, og det bør de altsaa gøre. Men jeg gentager, at vi her i Rigsdagen bør tage Sagen ganske simpel og nøgtern som den er og kun se paa det ene Spørgsmaal: Er det nødvendigt at stride til saadanne Foranstaltninger for at afhjælpe en Nødstilstand? Man behøver da ikke at spørge, om det er hele Landet eller en Del af Landet, der er i Nødstilstand, enten det er Ber eller Bøvl, saa kunne vi nok tage Bestemmelse om at yde Hjælp endda. Men det, som maa være det afgørende for os, er;